Philip Larkin

# *Pünkösdi lakodalmak*

Idén Pünkösdkor későn szökhettem el:
    csak az egyhuszassal
futottam ki, szombati verőfényben,
háromnegyedrészt üres kocsikkal az állomásról:
nyitva minden ablak, égtek a párnaülések, sietni
nem maradt semmi érzés. Házak hátgerince
mögött robogtunk, vakító szélvédők közt
át egy utcán, hal-dokkokat szagolva; aztán
jött sima, széles hullámmal a folyam,
ahol összeér az ég és Lincolnshire a vízzel.

Egész délután, ájult s mérföldekre belföldekig érő
    hőségen át
araszoltunk dél felé lomha ívben, fától fáig kocogva.
Kövér tanyák úsztak el, rövid árnyú csordák,
aztán csatornák tajtékzó ipari habja;
melegház villant fel, páratlanul: sövények
bújtak el, virultak: itt-ott fűillat csapott be
kiszorítva a gombos kupé-huzat bűzét,
míg fel nem ködlött újonnan és tétován
az újabb város autóroncsok mezőnyi foltjaival.

Eleinte fel se vettem, micsoda zajt
    csaptak a lakodalmasok, ahol
megálltunk, minden állomáson: mit érdekli a
napfényt, hogy az árnyékban mi zajlik –
a nyurga hűvös peronokon felzúgó ricsaj, ribillió –
azt hittem – a hordárok ökörködő csomag-rángatása,
és olvastam tovább. De mégis, amint meg-megindultunk
s ott hagytuk őket, láttam a lányokat: vigyorogtak a
pomádé alatt, túlhajtott divatban, tűsarokkal-uszállyal,
mind habozva ámulta elgurulásunk,

mintha egy esemény most véget érne
    s integetni kellene valaminek,
ami túlélte az egészet. Megütődve, sebbel-lobbal
hajoltam ki legközelebb, viszketőbb kíváncsisággal,

és újra láttam mindezt, de más szerepekkel:
az apákat széles övvel zakójuk alatt,
homlokuk csupa redő; az anyákat lármásan, zsírosan –
az egyik nagybácsi éktelen szitkozódott; s aztán a dauert,
a nylonkesztyűket, a sok talmi ékszert,
a citromsárgát és mályvaszínt, olívaokkert, amely

valótlanul lemetszette a lányokat a többiektől.
Igen, a kávézókban
és hátsóudvari dísztermekben, a fellobogózott
vendég-zajos melléképületekben lassan mindenütt
véget ért a lakodalmi nap. Az egész vonalon
friss párok kapaszkodtak fel, s a maradék állt köröskörül.
Még egy-egy utolsó konfetti röppent, jótanács,
s amint indultunk, úgy tűnt, minden arc épp azt tartogatta,
ami – látta – elmegy: gyermekek durcásan, bambán
meredeztek; az apák szemében a siker

még soha nem volt ilyen óriási és merő bohózat;
az asszonyok megosztották
titkaik, mint egy boldog temetésen;
a lányok azonban, vadul szorongatva retiküljeik,
szent sérelmükre meredtek. Végül szabadon
s mindannak terhével, amit láttunk,
robogtunk London felé, gőzgomolyt pöfögve.
Most építési terület volt a mező, és nyárfák vetettek
nyurga árnyat a főutakra, és mintegy
ötven perc alatt, amely – úgy tűnt – elég hosszú

idő, kalapot igazítani és azt mondani:
*Majd beledöglöttem*,
egy tucat házasság útnak indult.
Ki-ki nézte a vidéket, egymás mellett szorongva –
egy mozi suhant el, egy hűtőtorony,
valaki kuglizni futott – és senki nem
gondolt a másikra, akit nem lát soha többé,
vagy hogy mindannyiuk életét átfogja ez az óra.
Én Londonra gondoltam: nyújtózkodott a napon,
kerületei, akár négyszögű gabonafoltok, úgy zsúfolódtak:

ez volt a célunk. S amint fénylő
váltókon át vágtattunk,
veszteglő hálókocsik mellett, megfeketült mohás
falak zúdultak felénk. És szinte el is múlt, ez a törékeny
úti találkozás; s ami benne volt,
készen állt, hogy elszabaduljon összes erejével,
amit csak elváltozott lét megadhat. Újra lassultunk,
s ahogy a meghúzott fékek fogni kezdtek, zuhanás lidérce
támadt, mint valami nyílvessző-zuhany, amely
túl a horizonton, esővé szakad valahol.

## *Fák (The trees)*

A fákon gyűl megint a lomb,
most úgy tesz mind, akárha szólna –
terjed a friss rügy felfakadva,
zölden teremne bánatot.

Újjá születnek ők talán,
s mi öregszünk? Nem, ők is halnak.
Évenként csellel megújulnak:
évgyűrűk őrzik ezt a fán.

Mégis: mint mozgó várak nyílanak
májusban, szédítő töménység.
Mintha súgnák: meghalt a múlt év.
Frissülj, kezdd újra önmagad.

Változat az utolsó sorra:

Légy új, légy új, új önmagad.

*Báthori Csaba fordításai*